

Розділ 1

Вільям мовчки проводить її до авто, припаркованого за мотелем. Вони ніколи не лишають машини біля парадного входу, де їх можуть побачити. Ніхто ніколи не дізнається, що вони тут були. Принаймні так вони собі казали останні кілька місяців, відколи тривав їхній роман. Але тепер із цим покінчено. Вона так вирішила. Він цього не чекав.

Вони зустрілись у своєму звичному мотелі на околиці міста, де їх ніхто не знає. Він стоїть на головній трасі. Треба було бути обережними. Ані у нього, ані у неї вдома вони зустрічатись не могли, адже обоє одружені й вона, судячи з усього, хоче такою лишитись. Власне, пів години тому він ще не мав потреби про це замислюватися. Почувався так, ніби в нього з-під ніг різко висмикнули килимок і він ніяк не може відновити рівновагу.

Вони зупиняються біля машини, й він нахилиється поцілувати її. Вона відвертається. Його охоплює відчай. Вона це всерйоз. Він швидко розвертається й іде геть, лишивши її стояти там із ключами в руках. Дійшовши до свого авто, він озирається, але вона вже заводить двигун і різко рушає, ніби хоче цим щось продемонструвати.

Він стоїть і розгублено дивиться, як вона їде. Щось із нею сьогодні було не так. Він завжди приїжджав у мотель першим, знімав кімнату, платив готівкою, брав ключ і вже потім писав їй, в якому він номері. Сьогодні вона постукала в двері, зайшла, притиснула

його до себе й поцілувала пристрасніше, ніж зазвичай. Мовчки. Як завжди, вони зривали одне з одного одяг і кохались. Після цього вона, як правило, клала голову йому на груди. Мовляв, слухала, як б'ється його серце. Але цього разу вона сиділа, спершись на узголів'я, й дивилась на них обох у дзеркало на столі. Вона підтягнула вище біле простирadlo, щоб прикрити груди. Це було на неї не схоже.

— Вона вже не слухала його серце.

— Ми маємо з цим покінчити, — сказала вона.

— Що? — Він приголомшено зиркнув на неї й теж сів на ліжку. — Ти про що? — Він пильно її роздивлявся. Яка ж вона красива. Фігура, гладеньке біляве волосся та природний шарм класичної голлівудської зірки. Йому стало тривожно.

— Вона повернула голову й глянула на нього.

— Вільяме. Я так більше не можу. У мене родина, діти.

— У мене теж діти.

— Ти батько, а не мати. Це інше.

— Раніше тебе це не хвилювало, — сказав він. — І сьогодні теж.

— Це її розізлило.

— Не треба мені цим докоряти, — відповіла вона.

Він полагіднішав, простягнув до неї руку, але вона ухилилась.

— Норо, ти ж знаєш, що я кохаю тебе. І знаю, що ти теж мене кохаєш.

— Це не має значення. — Її чарівні блакитні очі наповнились сльозами.

— Звісно, має! — Він запанікував. — Це має значення! Я розлучуся з Ерін. А ти можеш піти від Ала. Ми

одружимося. Діти звикнуть. Все буде добре. Люди постійно таке роблять.

Якусь мить вона дивилась на нього так, ніби здивувалася цій пропозиції. Вони ніколи не говорили про майбутнє. Жили моментом. Моментом насолоди й несподіваного щастя. Нарешті вона похитала головою й витерла сльози:

— Ні, я не можу. Це егоїзм. Це знищить Ала. І я не можу вчинити так із дітьми. Вони мене зненавидять. Пробач.

Потім вона підвелась і почала вдягатись, а він дивився й не міг у все це повірити. Як усе так швидко перевернулося з ніг на голову, без жодного попередження? Вона вже йшла до дверей, коли він гукнув: «Зажди!». Швидко почав одягатись. «Я проведу тебе до машини».

Ось і все.

Тепер він у власному авто, їде назад у Стенгоуп. Зараз 15:45. Він надто засмучений, щоб їхати в лікарню. На сьогодні у нього немає пацієнтів. Це ж вівторок. По вівторках він завжди залишав другу половину дня для неї. Натомість він вирішує заїхати додому. Там нікого не буде. Майкл на баскетбольному тренуванні, а Ейвері на репетиції хору. Дружина має бути на роботі. Будинок буде в його розпорядженні, й він зможе спокійно випити. Це йому зараз дуже потрібно. А потім він знову поїде, до того, як вони всі повернуться.

Їхній дім стоїть на гарній вулиці Коннахт, що закінчується глухим кутом. Він досі думає про Нору, поки відчиняється гараж. Він заїжджає всередину, тисне кнопку, й двері за ним зачиняються. Вона вже має бути вдома, у будинку на цій самій вулиці. Можливо,

вона вже шкодує. Та вигляд вона мала рішучий. Цікаво, чи були у неї інші інтрижки. Він ніколи не питав. Припускав, що він — єдиний. Він думав, що добре її знає, але ж це не так. Хоч і кохає. Він зовсім такого не очікував.

Він починає відмикати двері, що ведуть із гаража на кухню. Здається, він щось почув. На кухні хтось є. Він відчиняє двері й бачить свою дев'ятирічну доньку Ейвері, яка мала б бути на репетиції хору.

Вона різко озирвається й дивиться на нього. Вона намагалася дістати печиво з шафки.

«Чорт забирай», — думає він. Він може хоч трохи побути на самоті? Зараз він не хоче мати справу зі своєю непростою донькою.

— Що ти тут робиш? — питає він, намагаючись не звучати роздратовано, хоч це й складно.

Паскудний день. Він щойно втратив кохану жінку. Таке відчуття, ніби взагалі все втратив.

— Я тут живу, — каже вона саркастично.

Потім відвертається, бере пачку печива *Oreo*, відкриває і запускає руку всередину.

— Я про те, що ти маєш бути на репетиції, — каже він, глибоко дихаючи. Треба заспокоїтись. Він каже собі, що вона ненавмисно така нестерпна. Така її природа. Вона не схожа на інших людей.

— Мене відправили додому, — каже вона.

Їй не дозволено самій ходити додому зі школи. Її має забирати старший брат. Його баскетбольне тренування і її репетиція закінчуються одночасно, о 16:30. Він дивиться на годинник на плиті — 16:08.

— Чому ти не дочекалась брата?

Вона набиває рот печивом.

— Не захотіла.

— Не має значення, чого ти хотіла, — каже він сердито.

Вона насторожено на нього дивиться, ніби відчуває його настрій.

— Як ти зайшла в дім?

— Я знаю про ключ під килимком.

Вона говорить так, ніби вважає його ідіотом. Він намагається стримати лють.

— Чому тебе відправили додому? Скасували репетицію?

Вона хитає головою.

— То що сталося?

Якби ж тут зараз була Ерін. Вона набагато краще дає раду таким ситуаціям. Він відчуває між очима знайомий біль, хапається за перенісся, потім починає безладно ходити кухнею і перекладати речі. Він не хоче на неї дивитись, бо неповага в її погляді його злить. Він згадує власного батька: «Я зітру цю посмішку з твого обличчя».

— Були деякі проблеми.

«Тільки не сьогодні, — думає він. — Я не можу зараз займатись цим лайном».

— Які? — питає він, дивлячись на неї.

Вона ж просто витріщається на нього, напихаючись печивом. Він відчуває знайомий приплив гніву на доньку. Вона завжди в щось встрягає. З нього досить. Коли він був малий, батько міг дати йому стусана, якщо він погано поведився, і нічого страшного з ним не сталось. Але зараз усе інакше. Вони її розбалували.

Бо фахівці кажуть, що їй потрібне терпіння й підтримка. На його ж думку, вони перетворили її на розпещену дитину, яка не розуміє меж.

— Розкажуй, що сталося, — каже він застережливим тоном.

— Ні.

У її голосі явно чути демонстративну непокору, ніби все в її руках, а він не має над нею ніякої влади. Це стає останньою краплею. Трьома великими кроками він перетинає кухню. Лють засліплює його. Все відбувається так швидко, що його свідомість не встигає за діями. Він б'є її по голові, сильніше, ніж збирався. Вона падає, як підкошена. Вираз непокори змінюється шоком. На частку секунди він відчуває задоволення. Але це одразу минає. Він стоїть над нею, нажаханий тим, що скоїв. Він теж шокований своїм вчинком. Його рука пече болем. Він хотів лише дати їй ляпаса, втовкмачити їй у голову трохи глужду. Він не збирався її бити. Він нахилиється над донькою, яка розтягнулась на підлозі. Вона від нього відсахується. Швидко, але акуратно, він садить її так, що спиною вона спирається на кухонну шафу.

— Вибач, люба! Ейвері, я не хотів! Мені так шкода. — Слова летять, як із кулемета. На його очах виступають сльози.

Вона дивиться на нього байдуже, але вже без зухвалості. Йому огидно від того, що він зробив. Він хороша людина. Лікар, а не садист. Він не його батько. І він любить свою доньку. Як він міг так зірватись?

— Мені дуже прикро. Я загладжую провину, Ейвері, обіцяю. Не можна було так робити. Я просто зірвався.